

Antal Mahler

**Cetățean
al fericirii**

LETRAS
Promovăm autorii români

Bilete de papagal

Caut fundătura unde timpul vinde bilete de papagal. Acolo unde noaptea vine intenționat, nu întâmplător, ca antecamera unui ou din care eclozează răsăritul. Dimineața, când toate penele sunt ude de rouă, viitorul se ascunde la subsuoara aripilor. Orice aleg... mi-e bine!

Țărână

Am să presar peste rană țărână... și trece. Nu mă poți tu răni câtă pulbere pot eu să adun. Țărâna e contractul meu de împrumut cu pământul, pot lua din el oricând am nevoie și plătesc doar o singură dată înapoi, la sfârșit, cu tot trupul.

Dispenser de iubire

Vreau să îți arăt cea mai simplă metodă pentru a realiza un dispenser de iubire. Așază-ți mâinile sub lacrimi și lasă-le să curgă! Spală-te cu ele după fiecare reîntoarcere, până când nicio depărtare nu e prea puțin.

Curcubeie pe baterii

Nu se mai găsesc la supermarket curcubeie, le-au cumpărat oamenii speriați pe toate. Le țin ascunse în casă, în colivii, curcubeie de veghe, pe baterii.

Pandemie

Umblă o ghilotină scăpată în mulțime. Se duce, se vine... se ține, se ia... Păzea! Umblă o ghilotină nevăzută, lovind fără milă, oamenii o-nfruntă, sumar îmbrăcați în pardesie cu gulere de sticlă fragilă. Pe străzile goale, tăcut, fără greș, timpul mătură cioburile sub preș.

Deochi

Pașii mei au speriat echilibrul fragil al apei. Aflându-mă la țarm, m-a scuipat de deochi oceanul. Un miliard de ochi cu un miliard de sprâncene de valuri care mă privesc deodată și doar un singur descântec care să mă apere.

Deznădejde

Oriunde mă îndrept, vântul continuă să îmi bată din față, adânc și nesfârșit ca oceanul. Departe, la țărnul furtunii, liniștea a renunțat să mă mai aștepte. E prea târziu.

Speranța

Asist tăcut la anestezia voluntară a Pământului. Se pregătește Soarele să îl opereze pe cord cu raze sterile.

Hai, Primăvară, hai, alungă boala!

Luminiș

Vântul lichid stropește mugurii moi ai liniștii tinere, făcând-o să foșnească de viață. La poalele timpului, oamenii noi se plimbă cu degetul apăsător pe buze, așteptând să le înfrunzească umbra. În mijlocul pădurii locuiește cerul, ca un luminiș fără anotimpuri, dar nu sunt cărări să ajungă la el.

Viitorul

Mă aplec și suflu în pădiile încă neînflorite, într-o anticipare firească a zborului. Uneori viitorul nu există fără ca un om să îl fi imaginat mai înainte și nu vreau să risc.

Tactil

În liniștea tactilă, degetele mele au amortit. Mi-a degerat speranța de a te mai găsi în noapte. Dacă și tu mă cauți, a venit vremea ca unul dintre noi să se oprească, ne-ar fi mai ușor să ne atingem așa.

Lună

Să mă îmbărbătezi cu raze, mângâindu-mă pe pleoape. Ține-mi visele aproape. Ține-mi mintea ocupată, Lună. Dacă pleci, mă năpădesc coșmaruri. Noptile sunt lungi și întunericul mă sperie. Patul îmi miroase a materie.

Ține-mi mintea ocupată, Lună, până dimineață, fă-mă să miros a viață!

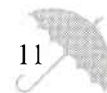

Șofer eunuc

În haremul de ceață al sultanului Soare dansează iluzorii cadâne de fum. Spre ele mă poartă dorința și drumul, avântul și goana spre ele mă duc. Le-ating doar o clipă și totul dispare în scrâșnet de fiare... șofer eunuc!

Adevăr cu atele

O minciună mărturisită este doar un adevăr cu atele. Amintirile nu se vindecă, iar încrederea frântă șchioapătă dureros. Vremurile se schimbă, dar minciunile vechi continuă să doară ca un reumatism tardiv de remușcări și regrete.

La prima vedere

Mi-e dor de zgomotul verde al orelor crude când încă mușcam buzele timpului cu dinți de lapte. Ce risipă să ne întâlnim pentru prima dată, doar o dată. De ce nu putem uita în fiecare zi totul și să ne întâlnim pentru prima dată în fiecare zi.

Ou

Tot Universul nu este mai mult decât conținutul fragil al unui ou pe care Dumnezeu îl clocește.

Papuci de casă

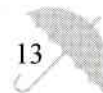
Când am pierdut teren între hotarele pe care le stăpâneam desculț? Ce împărăție de urme de pași am avut: cu iarbă, cu praf, cu pietre, cu spini. Mi-a rămas prea puțin și mă tem că-ntr-o zi friguroasă am să încep să port peste pași papucii de casă.

Așteptarea

Urmez un program complex de privit viața pe geam. Mă antrenez mai multe ore în fiecare zi. Dar tu nu vii.

Nu știu ce fac greșit acum, mă uit pe geam la fel cum mă uitam și atunci. Dar tu n-ajungi.

Când vine frigul, mă iau cu iarna-n piept, dar nu închid fereastra la care te aștept.

Salt

Să iubești este ca un salt cu parașuta. Când îți se răspunde cu iubire, atunci, cu parașuta deschisă, plutești prin aer fericit. Dacă ești respins, tragi de sfori în zadar și doar parașuta de rezervă a dragostei celor din jur te mai poate opri să te prăbușești fatal.

Atunci când ești la început, mânat de emoție și entuziasm, aterizezi de multe ori cu iubirea în locul nepotrivit și te rănești. Iar când aduni experiență și poți să aterizezi ușor cu iubirea la punct fix, entuziasmul și emoția pălesc și saltul te bucură mai puțin.

Când iubirea este un salt cu parașuta, este mereu de preferat saltul în tandem.

Zăvoare

Mi-aș dori ca toaletele ecologice să se poată zăvorî dinspre afară, nu dinspre interior. Mi se pare mai traumatizantă posibilitatea de a ieși de acolo în lume cineva care face cele urâte decât posibilitatea ca unul din lume să intre și să surprindă nedemnul tablou.

Dimineți obișnuite

În diminețile obișnuite mă trezesc ascultând la alarma ceasului autoportretul sonor al unui delfin.

În diminețile obișnuite deschid ferestrele casei spre exterior și mă revărs în lume nestrecurat prin plasa de țânțari a regulilor.

În diminețile obișnuite trăiesc astăzi ziua de mâine, iar ziua de astăzi, trăită ieri, continuă încă.

În diminețile obișnuite, la ora la care scriu aceste rânduri, nu m-am trezit încă.

